YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (ensimmäinen jaosto)
22 päivänä lokakuuta 1998 *

Asiassa C-143/97,

jonka Cour du travail de Liège (Belgia) on saattanut EY:n perustamissopimuksen 177 artiklan nojalla yhteisöjen tuomioistuimen käsiteltäväksi saadakseen tässä kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevassa asiassa

Office national des pensions (ONP)

vastaan

Francesco Conti

ennakkoratkaisun sosiaaliturvajärjestelmien soveltamisesta yhteisön alueella liikkuviin palkattuihin työntekijöihin, itsenäisiin ammatinharjoittajiin ja heidän perheenjäseniinsä 14 päivänä kesäkuuta 1971 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1408/71 (EYVL L 149, s. 2) 12 artiklan 2 kohdan, 46 artiklan 3 kohdan ja 46 b artiklan tulkinnasta, sellaisena kuin tämä asetus on muutettuna ja ajan tasalle saatettuna 2 päivänä kesäkuuta 1983 annetulla neuvoston asetuksella (ETY) N:o 2001/83 (EYVL L 230, s. 6), sellaisena kuin ensin mainittu on muutettuna 30 päivänä huhtikuuta 1992 annetulla neuvoston asetuksella (ETY) N:o 1248/92 (EYVL L 136, s. 7),

* Oikeudenkäyntikieli: ranska.

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (ensimmäinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja P. Jann sekä tuomarit D. A. O. Edward (esittelevä tuomari) ja M. Wathelet,

julkisasiamies: S. Alber,
kirjaaja: hallintovirkamies L. Hewlett,

ottaen huomioon kirjalliset huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

— Office national des pensions (ONP), edustajanaan yleishallintovirkamies Gabriel Perl,

— Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehinään oikeudellinen neuvonantaja Peter Hillenkamp ja oikeudellisen yksikön virkamies Maria Patakia,

ottaen huomioon suullista käsittelyä varten laaditun kertomuksen,

kuultuaan Office national des pensionsin (ONP), edustajanaan neuvonantaja Jan C. A. De Clerck, Ruotsin hallituksen, asiamiehenään ulkoasiainministeriön ulkoasiainneuvos Erik Brattgård, ja komission, asiamiehenään Maria Patakia, 11.12.1997 pidetyssä istunnossa esittämät suulliset huomautukset,

kuultuaan julkisasiamiehen 12.2.1998 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Cour du travail de Liège on esittänyt yhteisöjen tuomioistuimelle 28.3.1997 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut yhteisöjen tuomioistuimeen 16.4.1997, EY:n perustamissopimuksen 177 artiklan nojalla ennakkoratkaisukysymyksen sosiaaliturvajärjestelmien soveltamisesta yhteisön alueella liikkuviin palkattuihin työntekijöihin, itsenäisiin ammatinharjoittajiin ja heidän perheenjäseniinsä 14 päivänä kesäkuuta 1971 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1408/71 (EYVL L 149, s. 2) 12 artiklan 2 kohdan, 46 artiklan 3 kohdan ja 46 b artiklan tulkinnasta, sellaisena kuin tämä asetus on muutettuna ja ajan tasalle saatettuna 2 päivänä kesäkuuta 1983 annetulla neuvoston asetuksella (ETY) N:o 2001/83 (EYVL L 230, s. 6), sellaisena kuin ensin mainittu asetus on muutettuna 30 päivänä huhtikuuta 1992 annetulla neuvoston asetuksella (ETY) N:o 1248/92 (EYVL L 136, s. 7).

2 Tämä kysymys on esitetty asiassa, jossa asianosaisina ovat Conti ja Office national des pensions (jäljempänä ONP) ja joka koskee vanhuuseläkkeen myöntämistä.

Yhteisön oikeus

3 Asetuksen N:o 1408/71 12 artiklan 2 kohdassa, sellaisena kuin tämä asetus on muutettuna asetuksella N:o 2001/83, säädetään seuraavaa:

"Jäsenvaltion säännöksiä etuuden vähentämiseksi — — tapauksissa, joissa ne menevät päällekkäin muiden sosiaaliturvaetuuksien tai muun tulon kanssa, voidaan soveltaa, vaikka oikeus sellaisiin etuuksiin on saavutettu toisen jäsenvaltion lainsäädännön

mukaisesti tai tällainen tulo syntyi toisen jäsenvaltion alueella. Kuitenkaan tätä säännöstä ei sovelleta, kun se, jonka etua asia koskee, saa samanlaisia etuuksia työkyvyttömyyden, vanhuuden, kuoleman (eläkkeet) tai ammattitaudin perusteella, jotka on myönnetty 46, 50 ja 51 artiklan tai 60 artiklan 1 kohdan b alakohdan säännösten mukaisesti kahden tai useamman jäsenvaltion laitoksesta."

4 Tätä artiklaa muutettiin 1.6.1992 voimaan tulleella asetuksella N:o 1248/92. Nykyään artikla on seuraavanlainen:

"Jollei tässä asetuksessa toisin säädetä, etuuksien pienentämistä, keskeyttämistä tai peruuttamista koskevia jäsenvaltion lainsäädännön säännöksiä voidaan soveltaa muiden sosiaaliturvaetuuksien ollessa päällekkäisiä tai muun tulon vuoksi, vaikka tällaiset etuudet saavutettiin toisen jäsenvaltion lainsäädännön mukaan tai tällainen tulo ansaittiin toisen jäsenvaltion alueella."

5 Asetuksen N:o 1408/71 46 artiklassa säädetään etuuksien maksamistavasta, ja tämän artiklan 3 kohdassa, sellaisena kuin tämä artikla on muutettuna asetuksella N:o 2001/83, säädetään seuraavaa:

"Sillä, jonka etua asia koskee, on oikeus 1 ja 2 kohdan säännösten mukaisesti laskettujen etuuksien kokonaismäärään 2 kohdan a alakohdan mukaisesti laskettujen etuuksien korkeimman teoreettisen määrän rajoissa.

Mikäli edellisessä alakohdassa tarkoitettu määrä ylitetään, kaikki 1 kohdan säännöksiä soveltavat laitokset sovittavat etuutensa määrän vastaamaan suhdetta, joka kyseisen etuuden määrällä on 1 kohdan säännösten mukaisesti määrättyyn etuuksien kokonaismäärään."

6 Sen jälkeen kun 46 artiklan 3 kohtaa muutettiin asetuksella N:o 1248/92, siinä säädetään seuraavaa:

"Sillä, jonka etua asia koskee, on oikeus 1 ja 2 kohdan säännösten mukaan lasketuun korkeimpaan määrään kunkin jäsenvaltion toimivaltaiselta laitokselta tämän rajoittamatta niiden pienentämistä, keskeyttämistä tai peruuttamista koskevien säännösten soveltamista, joista säädetään etuuden myöntävässä lainsäädännössä.

Jos edellä mainittuja säännöksiä sovelletaan, vertailu tehdään soveltamisen jälkeen jäävien määrien kesken."

7 Lisäksi asetuksella N:o 1248/92 asetukseen N:o 1408/71, sellaisena kuin se on muutettuna asetuksella N:o 2001/83, lisättiin 46 b artikla. Tässä artiklassa on erityissäännöksiä, joita sovelletaan, jos kahden tai useamman jäsenvaltion lainsäädännön perusteella maksettavat samankaltaiset etuudet ovat päällekkäisiä. Siinä säädetään seuraavaa:

"1. Jäsenvaltion lainsäädännön säännöksiä, jotka koskevat etuuksien pienentämistä, keskeyttämistä tai peruuttamista, ei sovelleta etuuteen, joka on laskettu 46 artiklan 2 kohdan säännösten mukaisesti [prorata].

2. Jäsenvaltion lainsäädännön säännöksiä, jotka koskevat etuuksien pienentämistä, keskeyttämistä tai peruuttamista, sovelletaan 46 artiklan 1 kohdan a alakohdan i alakohdan säännösten mukaisesti laskettuun etuuteen ainoastaan, jos kysymyksessä oleva etuus on:

a) joko etuus, jota tarkoitetaan liitteessä IV olevassa D osassa ja jonka määrä on riippumaton täyttyneiden vakuutus- tai asumiskausien kestosta;

tai

b) etuus, jonka määrä lasketaan täyttyneeksi katsotun riskin toteutumispäivän ja myöhemmän päivän välisen laskennallisen kauden perusteella. Viimeksi mainitussa tapauksessa sanottuja säännöksiä sovelletaan tällaisen etuuden ollessa päällekkäinen:

i) joko samanlaisen etuuden kanssa, paitsi jos kahden tai useamman jäsenvaltion välillä on tehty sopimus, jonka tarkoituksena on estää saman laskennallisen kauden huomioon ottaminen kahdesti tai useammin;

ii) tai a kohdassa tarkoitetun etuuden kanssa.

Etuudet ja sopimukset, joita tarkoitetaan a ja b kohdassa, on lueteltu liitteessä IV olevassa D osassa."

Belgian lainsäädäntö

8 Belgiassa 20.7.1990 annetulla lailla säädettiin palkattujen työntekijöiden joustavasta eläkeiästä ja mukautettiin palkattujen työntekijöiden vanhuuseläkkeet yleisen elintason kehitykseen (*Moniteur belge*, 15.8.1990). Sen 3 §:n 2 momentin mukaan "työntekijä, joka on vakituisesti ja pääsääntöisesti työskennellyt kaivostyöläisenä ainakin 20 vuoden ajan, voi päästä vanhuuseläkkeelle, jonka määrä lasketaan niin, että vanhuuseläkettä kertyy 1/30 jokaiselta kalenterivuodelta, jonka aikana hän on työskennellyt kaivostyöläisenä."

9 Lain 3 §:n 6 momentin ensimmäisessä kohdassa säädetään seuraavaa: "Palkatun työntekijän sellaisen vanhuuseläkkeen määrää, joka ei ole kertynyt 30 kalenterivuodelta, joiden aikana hän olisi työskennellyt vakituisesti ja päätoimisesti työläisenä kaivoksessa tai maanalaisella louhoksella, mutta joka on silti kertynyt vähintään 25 vuodelta tällaisena työntekijänä, korotetaan lisällä."

10 Saman lain 3 §:n 6 momentin toisessa kohdassa säädetään seuraavaa: "Tämä lisä on yhtä suuri kuin sen vanhuuseläkkeen määrän, jonka työntekijä olisi saanut, jos hän olisi tosiasiallisesti työskennellyt — — 30 vuotta — —, ja niiden vanhuuseläkkeiden tai vastaavien etuuksien kokonaismäärän välinen erotus, joita työntekijä voi vaatia 1 momentin ensimmäisen kohdan a alakohdassa tarkoitetun järjestelmän tai tarkoitettujen järjestelmien perusteella." Lain 3 artiklan 1 momentin ensimmäisen kohdan a alakohta koskee muun muassa sekä Belgian että muiden valtioiden järjestelmiä.

Pääasia

11 Conti, joka on syntynyt Italiassa 26.10.1934, on työskennellyt peräkkäin Italiassa, Saksassa ja Belgiassa. Belgiassa hän työskenteli vakituisesti ja päätoimisesti kaivostyöläisenä vuosina 1965—1990 yhteensä 26 vuoden ajan.

12 ONP myönsi 23.8.1994 tekemällään hallintopäätöksellä Contille 1.1.1991 alkaen kaivostyöläisen vanhuuseläkkeen, jonka vuotuinen määrä on 449 417 Belgian frangia (BEF), johon sovelletaan kuluttajahintaindeksiä 360,12 ja joka on laskettu työssäoloajan 26/30 perusteella.

13 Tässä päätöksessä todetaan lisäksi, että asianomaisella henkilöllä on oikeus vuotuiseen 40 591 BEF:n suuruiseen lisään, johon sovelletaan samaa indeksiä, mutta päätöksessä lisätään, että "tätä lisää vähennetään niiden muiden vanhuuseläkkeiden tai vastaavien etuuksien määrällä, joita asianomainen voi vielä vaatia Belgian tai jonkin muun maan järjestelmän perusteella".

14 Tämän lisän määräksi vahvistettiin nolla sen takia, että Conti sai kahta vanhuuseläkettä: Italiasta 1.11.1989 alkaen kuukausittain 101 619 Italian liiraa (ITL) ja Saksasta 1.1.1991 alkaen vuosittain 3 208,80 Saksan markkaa (DEM).

15 Conti riitautti tämän päätöksen 22.9.1994 Tribunal de travail de Liègessä ennen kaikkea sillä perusteella, että ONP "ei ota huomioon eurooppaoikeuden asetuksia". Tämä tuomioistuin piti kannetta perusteltuna ja katsoi, että 20.7.1990 annetun lain 3 §:n 6 momentti on asetuksen N:o 1408/71 12 artiklassa tarkoitettu etuuksien pienentämistä koskeva säännös.

16 ONP valitti tästä päätöksestä 26.4.1996 Cour de travail de Liègeen ja väitti, että etuutta voidaan pienentää tai se voidaan keskeyttää tai peruuttaa sen ollessa päällekkäinen toisesta jäsenvaltiosta saadun etuuden kanssa ainoastaan siinä tapauksessa, että ensimmäinen etuus on määritelty Belgian lainsäädännön mukaan, ja että asetuksen N:o 1408/71 46 b artiklan etuuksien pienentämistä koskevat säännökset, sellaisena kuin tämä asetus on muutettuna, koskevat aiemmin myönnettyä etuutta.

Ennakkoratkaisukysymys

17 Cour de travail de Liège oli epävarma siitä, miten asetuksen N:o 1408/71 12 artiklan 2 kohtaa, 46 artiklan 3 kohtaa ja 46 b artiklaa on tulkittava, sellaisena kuin tämä asetus on muutettuna, joten se päätti lykätä asian käsittelyä ja esittää yhteisöjen tuomioistuimelle seuraavan ennakkoratkaisukysymyksen:

"Onko asetuksen N:o 1408/71 12 artiklan 2 kohdan, 46 artiklan 3 kohdan ja 46 b artiklan käsitettä etuuksien pienentämistä koskevat säännökset tulkittava siten, että siinä tarkoitetaan sellaista jäsenvaltion oikeussääntöä, jossa säätämällä, että palkatun työntekijän vanhuuseläkkeen määrää, joka ei ole kertynyt 30 työvuodelta mutta joka on silti kertynyt vähintään 25 vuodelta, korotetaan lisällä siten, että lisä on yhtä suuri kuin sen vanhuuseläkkeen määrän, jonka työntekijä olisi saanut, jos hän olisi tosiasiallisesti työskennellyt 30 vuotta, ja niiden vanhuuseläkkeiden kokonaismäärän välinen erotus, joita työntekijä voi vaatia kansallisen järjestelmän tai toisen jäsenvaltion järjestelmän mukaisesti?"

18 Esitetyllä kysymyksellä pyritään ainoastaan saamaan täsmennystä siihen, onko kansallista oikeussääntöä, jonka mukaan kaivostyöläisen vanhuuseläkkeen lisää pienennetään sellaisen vanhuuseläkkeen määrällä, jota se, jonka etua asia koskee, voi vaatia toisen jäsenvaltion järjestelmän perusteella, pidettävä asetuksessa N:o 1408/71 tarkoitettuna etuuksien pienentämistä koskevana säännöksenä, sellaisena kuin tämä asetus on muutettuna.

19 Aluksi on todettava, että asetuksen N:o 1408/71 12 artiklan 2 kohdassa, sellaisena kuin tämä asetus on muutettuna asetuksella N:o 2001/83, mainittua käsitettä "säännös etuuden vähentämiseksi" ei ole muutettu asetuksella N:o 1248/92. Tätä säännöstä on nimittäin muutettu asetuksella N:o 1248/92 siten, että sillä on täsmennetty ne rajat, joiden mukaisesti päällekkäisyyden estäviä kansallisia säännöksiä sovelletaan eläkkeen laskemisessa, mutta periaatteet ovat säilyneet ennallaan (ks. vastaavasti asia C-366/96, Cordelle, tuomio 12.2.1998 (Kok. 1998, s. I-583, 12 kohta)). Tästä seuraa, että ennakkoratkaisukysymykseen vastaamiseksi ei ole tarpeen erottaa päivämäärää 1.6.1992 edeltävää aikaa sen jälkeisestä ajasta.

20 On muistettava, että asiassa 58/84, Romano, 4.6.1985 antamassaan tuomiossa (Kok. 1985, s. 1679) yhteisöjen tuomioistuin totesi, että asetuksen N:o 1408/71 12 artiklan 2 kohdassa tarkoitettuna etuuden pienentämistä koskevana säännöksenä on pidettävä sellaista kansallista oikeussääntöä, jolla vähennetään laskennallisia lisätyövuosia, jotka työntekijä voisi saada hyväkseen, sen vuosimäärän perusteella, jonka osalta työntekijä voi vaatia eläkettä toisessa jäsenvaltiossa.

21 ONP väittää, että kansallisessa tuomioistuimessa nyt sovellettava kansallinen oikeussääntö on perustavalla tavalla erilainen kuin sääntö, jota sovellettiin edellä mainitun, asiassa Romano annetun tuomion julistamisen aikoihin, koska sillä ei pienennetä aiemmin määriteltyä etuutta vaan korotetaan eläkkeen määrää lisällä. Lisäksi kyseessä olevasta oikeussäännöstä ilmenee ONP:n mukaan, että lisän suuruus, joka perustuu sekä belgialaisten että ulkomaalaisten eläkkeiden kokonaismäärään, lasketaan ennen mahdollisen vähentämissäännön soveltamista. Kyseessä siis on etuuden laskemista koskeva sääntö eikä kansallisen etuuden pienentämistä koskeva säännös. Asetuksen N:o 1408/71 46 b artiklassa tarkoitettujen pienentämistä koskevien säännösten vaikutuksena olisi päinvastoin aiemmin myönnettyjen etuuksien pieneneminen.

22 Ruotsin hallitus yhtyy tähän tulkintaan ja lisää, että lisästä päätettäessä muiden vanhuuseläkkeiden huomioon ottaminen on välttämätön vaihe sen laskemiseksi. Toissijaisesti Ruotsin hallitus väittää siltä varalta, että Belgian lainsäädännön katsot-

taisiin olevan asetuksessa N:o 1408/71 tarkoitettu pienentämistä koskeva säännös, sellaisena kuin tämä asetus on muutettuna, että tässä asetuksessa säädettyä yhteensovittamisjärjestelmää soveltamalla päädytään niin negatiivisiin lopputuloksiin belgialaisten lisäetuuksien osalta, että yhteisön oikeuden mukaan on mahdollista olla soveltamatta asetusta tämäntyyppiseen etuuteen.

23 Komissio sitä vastoin katsoo, että edellä mainitun, asiassa Romano annetun tuomion julistamisen ajankohtana vallinnut oikeustila vastaa kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevassa asiassa kyseessä olevaa oikeustilaa. Se riitauttaa väitteen, jonka mukaan asetuksen N:o 1408/71 46 b artiklassa, sellaisena kuin tämä asetus on muutettuna, tarkoitetaan aiemmin myönnetyn etuuden pienentämistä koskevia säännöksiä. Itse asiassa 46 artiklan 3 kohdassa säädetään nimenomaisesti, että 46 artiklan 1 ja 2 kohdassa säädetyn menettelyn mukaisesti määriteltyjen määrien vertailuun perustuvan etuuden maksaminen tapahtuu "soveltamisen jälkeen". ONP:n pitää siis komission mukaan laskea etuus 46 artiklan 3 kohdassa säädettyä menettelyä noudattaen.

24 On korostettava, että kansallisia pienentämistä koskevia säännöksiä ei voida jättää asetuksessa N:o 1408/71 säädettyjen soveltamista koskevien edellytysten ja rajoitusten ulkopuolelle luokittelemalla ne laskusäännöiksi.

25 Kansallinen oikeussääntö on luokiteltava pienentämistä koskevaksi säännökseksi, jos siinä säädetty laskentatapa vaikuttaa siten, että eläkkeen määrä, jota se, jonka etua asia koskee, voi vaatia, pienenee sillä perusteella, että hän saa jotakin etuutta toisesta jäsenvaltiosta.

26 Tältä osin on todettava, että kaivostyöntekijöiden eläkettä koskevan Belgian lainsäädännön kaltaisessa lainsäädännössä, sekä edellä mainitun asian Romano tosiseikkojen tapahtuma-aikana voimassa olleessa että nyt käsiteltävänä olevassa muodossaan, säädetään erityisetuuksista kyseisen alan palkatuille työntekijöille. Sen jälkeen kun kyseinen henkilö on tosiasiallisesti työskennellyt ainakin 25 vuotta, eläkkeen arvo itse asiassa säilytetään samalla tasolla kuin eläke, joka saataisiin käyttämällä

laskelman perusteena 30:tä työskentelyvuotta. Tällä tavalla arvonsa säilyttänyttä eläkettä vähennetään sitten niiden eläke-etuuksien perusteella, joita kyseessä oleva henkilö voi muulla perusteella vaatia.

27 Kun siis edellä mainitun asian Romano tosiseikkojen tapahtuma-aikana sovelletun lainsäädännön mukaan tosiasiallisia työssäolokausia täydennettiin laskennallisilla kausilla, joita puolestaan vähennettiin sen vuosimäärän perusteella, jonka osalta työntekijä saattoi vaatia muuta eläkettä, uudessa lainsäädännössä säädetään sellaisen lisän myöntämisestä, jota sitäkin vähennetään muiden eläke-etuuksien perusteella.

28 Molempien lainsäädäntöjen perusteella päädytään siis samaan tulokseen; ainoa ero koskee eläkkeen arvon säilyttämisen teknistä toteuttamistapaa, kuten julkisasiamies toteaa ratkaisuehdotuksensa 22 ja 23 kohdassa.

29 Edellä esitetystä seuraa, että kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevassa asiassa kyseessä olevan kaltainen lainsäädäntö on asetuksessa N:o 1408/71, sellaisena kuin se on muutettuna, tarkoitettu etuuksien pienentämistä koskeva säännös, kuten asiassa Romano.

30 Esitettyyn kysymykseen on siis vastattava, että kansallista oikeussääntöä, jonka mukaan kaivostyöläisen vanhuuseläkkeen lisää vähennetään sellaisen eläkkeen määrällä, jota se, jonka etua asia koskee, voi vaatia toisen jäsenvaltion järjestelmän perusteella, on pidettävä asetuksen N:o 1408/71 12 artiklan 2 kohdassa, sellaisena kuin tämä asetus on muutettuna asetuksella N:o 2001/83, ja tämän muutetun asetuksen N:o 1408/71 12 artiklan 2 kohdassa, 46 artiklan 3 kohdassa ja 46 b artiklassa, sellaisena kuin tämä asetus on muutettuna asetuksella N:o 1248/92, tarkoitettuna etuuksien pienentämistä koskevana säännöksenä.

Oikeudenkäyntikulut

31 Yhteisöjen tuomioistuimelle huomautuksensa esittäneille Ruotsin hallitukselle ja Euroopan yhteisöjen komissiolle aiheutuneita oikeudenkäyntikuluja ei voida määrätä korvattaviksi. Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely yhteisöjen tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (*ensimmäinen jaosto*)

on ratkaissut Cour du travail de Liègen 28.3.1997 tekemällään päätöksellä esittämän kysymyksen seuraavasti:

Kansallista oikeussääntöä, jonka mukaan kaivostyöläisen vanhuuseläkkeen lisää vähennetään sellaisen eläkkeen määrällä, jota se, jonka etua asia koskee, voi vaatia toisen jäsenvaltion järjestelmän perusteella, on pidettävä sosiaaliturvajärjestelmien soveltamisesta yhteisön alueella liikkuviin palkattuihin työntekijöihin, itsenäisiin ammatinharjoittajiin ja heidän perheenjäseniinsä 14 päivänä kesäkuuta 1971 annetun neuvoston asetuksen N:o 1408/71 12 artiklan 2 kohdassa, sellaisena kuin tämä asetus on muutettuna asetuksella N:o 2001/83, ja tämän muutetun asetuksen N:o 1408/71 12 artiklan 2 kohdassa, 46 artiklan 3 kohdassa ja 46 b artiklassa, sellaisena kuin tämä asetus on muutettuna asetuksella N:o 1248/92, tarkoitettuna etuuksien pienentämistä koskevana säännöksenä.

Jann Edward Wathelet

Julistettiin Luxemburgissa 22 päivänä lokakuuta 1998.

R. Grass P. Jann

kirjaaja ensimmäisen jaoston puheenjohtaja